

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA

Lähetysjuhla 2.7.2011 klo 11.00

Ville Auvinen

Kolme vuotta Sambiassa opetti, että ajatus kristitystä Suomesta, josta lähdetään viemään kristillistä uskoa Afrikan pakanoille, on vähintäänkin yksipuolinen. Vai missä Suomessa näkee toimistovirkailijoiden työn lomassa lueskelevan Raamattua, niin kuin Sambiassa? Tai missä suomalaisessa kaupunkilähiössä sunnuntai-aamuisin suuri osa asukkaista kulkee pyhäpuvuissa Raamattu kainalossa oman seurakunnan jumalanpalvelukseen? Tai missä Suomessa näkee joukkoliikennettä hoitavien bussien takaikkunoissa kristillisiä iskulauseita? Tai missä Suomessa ventovieraiden small talk -keskustelunaihe on, missä kirkossa käyt sunnuntaisin? Lähimmäs afrikkalaista avoimuutta uskonasioiden suhteen pääsin Suomessa runsas viikko sitten, kun istuin katsastuskonttorin kahvilassa. Pöydälläni oli Raamattu, ja viereiseen pöytään istunut romanimies kysyi: ”Onko tuo Raamattu? Oletko uskossa?”

Afrikkalainen kristillisyyden laajalle levinnyttä ja näkyvää mutta ei välttämättä kovin syvään juurtunutta. Esimerkiksi moniavioisuutta kristityt eivät toki enää harrasta – virallisesti – mutta monella miehellä on kuitenkin virallisen vaimon lisäksi tyttöystäviä. Aviottomia lapsia syntyy paljon ja teiniraskaudet ovat yleisiä. Vanhat uskomukset, joihin liittyy vahvasti esiesien henkien pelko ja palvonta, eivät ole hävinneet, vaan elävät ja vaikuttavat rinnan kristillisyyden kanssa. Apua sairauksiin voidaan hakea niin seurakunnan esirukouksesta, klinikalta kuin noitatohtoriltakin. Varmimmin avun saa, kun turvautuu kaikkiin kolmeen.

Meidän julistuksemme pitää olla lain ja evankeliumin julistamista. Lain täytyy osua terävänä ja satuttavana juuri niihin synteihin, jotka pitävät kuulijoita otteessaan. Afrikassa kohtikäyvän lain julistaminen on tavallaan helppoa. Epäjumalanpalveluksesta ja haureudesta saarnaaminen osuu takuuvarmasti maaliinsa suuren osan seurakuntalaisten sydämessä. Ja sitten myös evankeliumi on saarnattava kaikessa avaruudessaan, jotta Jumalan armo voisi saada kuulijoitten sydämissä aikaan todellisen muutoksen ja kääntymyksen.

Suomalaisen on helppo nähdä, minkä syntien kanssa afrikkalaiset kipuilevat, mutta kuka kertoisi meille meidän syntimme? Taidamme itse olla niille sokeita. Ehkä tarvitsemme afrikkalaisia saarnaamaan meille sattuvaa lakia? Mistä he mahtaisivat meille saarnata? Luulen, että he kiinnittäisivät huomiota meidän itsekeskeisyyteemme. Omasta pidetään kiinni ja toisille ei jaeta – ei aikaa eikä rahaa. Ehkä afrikkalaiset veljemme ja sisaremmme ihmettelisivät, minne olemme unohtaneet Raamatun kehotukset toinen toistensa kuormien kantamisesta ja omastaan jakamisesta vähempiosaisille. Luulen, että he myös kummastelisivat sitä, että emme puhu avoimesti uskonasioista. Häpeämmekö me Kristusta vai eikö hän ole meille niin tärkeä, että hänestä kannattaisi puhua? Varmaan huomisen säätö on paljon tärkeämpää. Luulen, että he myös ihmettelisivät meidän ilottomuuttamme. Aineellisen yltäkylläisyyden keskellä olemme tyytymättömiä ja kaipaamme aina vain lisää. Onko Mammonasta tullut jumalamme? Vierailimme Lusakan suuressa köyhien asuttamassa lähiössä Kanyaman seurakunnan sihteerin luona. Vaatimattomassa talossa asui suuri perhe. Kysyimme mieheltä, mitä hän toivoisi, jos saisi toivoa mitä tahansa. Hän vastasi: ”En minä tarvitse mitään, minulla on jo kaikki.” Tuon vastauksen edessä moni suomalainen kristitty joutuu painamaan päänsä häpeillen alas, minä ainakin. Miten on sinun laitasi?

Monessa suhteessa me ja afrikkalaiset ystävämme olemme hyvin erilaisia. Jumalan silmissä me olemme kuitenkin kaikki samassa asemassa. Kaikki me olemme syntisiä ja tarvitsemme sitä, että Jumala saa paljastaa meille meidän syntimme. Kaikkien meidän puolestamme Jumalan Poika on kuollut ja sama evankeliumi kuuluu niin afrikkalaisille kuin suomalaisille ja kaikille kansoille. Jeesuksen Kristuksen ristintyön tähden, hänen Golgatalla vuodattamansa veren tähden, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.